

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **T. M.**, bytem R. 36, Š., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24.7.2015, č.j. KUJI 51557/2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24.7.2015, č.j. KUJI 51557/2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24.7.2015, č.j. KUJI 51557/2015, sp. zn. ODSH 825/2015 Hor, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 18.6.2015, č.j. MMJ/OD/2024/2015-1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Dne 18.6.2015 vydal Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“), rozhodnutí č.j. MMJ/OD/2024/2015-1 o uložení pokuty za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), jímž uznal žalobce vinným tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla registrační značky ..., dne 23.1.2015 ve 12:55 na pozemní komunikaci – křižovatka ulic Jiráskova-Fritzova-Zborovská v obci Jihlava, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená tímto zákonem. Tímto jednáním porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podal žalobce odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 24.7.2015, č.j. KUJI 51557/2015, zamítl a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, neboť shledal, že bylo vydáno v souladu se zákonem.

Tento závěr žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že vydání napadeného rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, čímž byl žalobce zkrácen na svém právu dle čl. 6 odst. 1 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce zdůrazňuje, že nařízení ústního jednání sám navrhoval ve svém písemném vyjádření k věci ze dne 15.6.2015, neboť jej považoval za zásadní k ochraně svých práv. Za předpokladu, že by správní orgán neshledal nezbytnost ústní jednání nařizovat, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce.

Dle názoru žalobce prvostupňový orgán porušil zásadu bezprostřednosti, neboť prováděl dokazování v nepřítomnosti žalobce. Pokud jde o samotné vyrozumění

o provedení dokazování ve věci mimo ústní jednání, žalobce uvádí, že nebyl poučen o tom, že se tohoto úkonu může zúčastnit, ani o následcích, pokud tak neučiní. Žalobce dále namítá nekonkrétnost a nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť postrádá dostatečný popis samotného protiprávního skutku. Žalobce má za to, že správní orgány měly konkrétně specifikovat, jak byly porušovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Z výroku není zřejmé, zda údajné protiprávní jednání vůbec mohlo naplnit skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť není postaveno najisto, že by dotčené jednání vykazovalo znaky přestupku dle tohoto zákona.

Žalobce také uvádí, že ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu chybí dostatečná specifikace místa spáchání přestupku. Místo spáchání přestupku bylo popsáno jako „*křižovatka ulic Jiráskova-Fritzova-Zborovská v obci Jihlava*“, nebyl ale upřesněn směr, z jakého vozidlo do křižovatky přijelo. Podle žalobce na semaforu ve směru rovně mohla svítit červená, avšak na šípce vpravo, resp. vlevo, mohla být zelená. V této souvislosti žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Žalobce nesouhlasí ani s výší uložené sankce. Prvostupňový orgán dle jeho názoru nesprávně dovodil, že neoznámením totožnosti řidiče vozidla dává jeho provozovatel konkludentně najevo, že jednání řidiče toleruje. Podle žalobce však mezi těmito skutečnostmi neexistuje žádný vztah. Prvostupňový orgán naopak nehodnotil žádné polehčující okolnosti (první provinění, způsob spáchání skutku, míra zavinění, absence přímých negativních následků jednání). Žalobce má tak za to, že pokuta měla být uložena na spodní hranici zákonem stanovené sazby. Závěrem žalobce rozporuje též závaznost výzvy k doplnění odvolání ze dne 7.7.2015, v níž prvostupňový orgán neupozornil žalobce na následky zmeškání této lhůty. Pro oporu svého názoru odkazuje žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2011, č.j. 2 As 99/2010-67. Žalobce uvádí, že předpokládal, že v případě neodstranění vady podaného odvolání je dalším krokem správního orgánu vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání.

Žalobce na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhal zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak jemu předcházejícího rozhodnutí prvostupňového orgánu.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhuje její zamítnutí.

K absenci ústního jednání žalovaný uvádí, že ústní jednání nebylo nutné nařizovat, jelikož nebyly naplněny podmínky dle § 49 odst. 1 správního řádu. Žalobce byl řádně vyzooměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Tuto možnost však nevyužil. Žalovaný dodává, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by jej zbavovaly

odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný dále uvádí, že žalobce byl informován o provádění důkazu listinou mimo ústní jednání, a to dopisem ze dne 3.6.2015.

Pokud jde o výrok rozhodnutí, má žalovaný za to, že výroková část rozhodnutí o správním deliktu je zcela v souladu s požadavky § 68 správního řádu. Vymezení místa spáchání skutku považuje žalovaný za dostatečné, přičemž dle jeho názoru nemohlo dojít k záměně se skutkem jiným. Výše pokuty byla podle žalovaného stanovena zcela v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu.

Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že výzva k odstranění nedostatku podání neobsahovala upozornění na následky promeškání lhůty. Uvádí, že výzva k odstranění vad podání (doplnění blanketního odvolání) obsahovala údaje o tom, co mělo být ze strany žalobce doplněno, a to včetně odkazu na příslušné ustanovení správního řádu. Dle názoru žalovaného neměl žalobce žádný důvod předpokládat, že by správní orgán vydal usnesení o zastavení řízení o odvolání. Závěrem žalovaný spolu s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dodává, že v posuzovaném případě byl žalobce zastoupen obecným zmocněncem, který vystupuje v typově obdobných správních řízeních opakovaně.

Žalovaný na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalované podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadně vymezen uplatněnými žalobními body.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že prvostupňový orgán pochybil, pokud ve věci nenařídil ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. S tímto závěrem žalobce se soud nemůže ztotožnit. V posuzovaném případě se jedná o řízení o správním deliktu, které není vedeno podle zákona o přestupcích, nýbrž podle správního řádu.

Dle § 49 odst. 1 správního řádu má správní orgán povinnost nařídít ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, je-li to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

Jak vyplývá z dokumentace obsažené ve správním spise, prvostupňový orgán rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace. Zdejší soud má tak za to, že v daném případě prvostupňový orgán disponoval dostatečnými podklady pro vydání rozhodnutí, pročez nebylo nezbytné k dosažení účelu řízení a uplatnění práv žalobce nařizovat ústní jednání ani provádět další dokazování.

S ohledem na výše uvedené zdejší soud nesdílí názor žalobce, že došlo k porušení čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-52, *www.nssoud.cz*, „*soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání“.* V posuzované věci pak zástupce žalobce v podané žalobě výslovně uvádí, že souhlasí s rozhodnutím správního soudu bez jednání.

Neobstojí ani námitka žalobce, že prvostupňový orgán při svém rozhodování porušil zásadu bezprostřednosti, pokud prováděl dokazování v nepřítomnosti žalobce a zabránil tak jeho možnosti vyjádřit se ke všem důkazům.

Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl prvostupňovým orgánem vyrozuměn o provedení důkazu mimo ústní jednání přípisem ze dne 3.6.2015, č.j. MMH/OD/2024/2015-9 (dále jen „vyrozumění“). Provedení důkazu mimo ústní jednání mělo proběhnout dne 12.6.2015 v 8:00 hodin v sídle prvostupňového orgánu. V téže listině byl také žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dotčené vyrozumění bylo žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeno téhož dne, tedy 3.6.2015. Skutečnost, že vyrozumění neobsahovalo explicitní poučení o možnosti zúčastnit se provedení dokazování mimo ústní jednání ani o právních následcích pro případ, že tak žalobce neučiní, nezakládá nezákonnost tohoto úkonu. Naopak, pokud byl žalobce vyrozuměn o přesném čase i místě (včetně dveří kanceláře) provedení dokazování mimo ústní jednání, je zřejmé, že se žalobce tohoto úkonu mohl zúčastnit (v opačném případě by uvedení času a místa postrádalo smysl). Žalobce byl také tímto vyrozuměním řádně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě. Jeho právo vyjádřit se k projednávané věci tak zůstalo zachováno.

Žalobce se v uvedený den na stanovené místo nedostavil, přičemž na dotčený přípis reagoval až zpětně svým vyjádřením ze dne 15.6.2015, v němž uvedl, že nesouhlasí s provedením dokazování mimo ústní jednání a trvá na nařízení ústního jednání. Zdejší soud je toho názoru, že jestliže žalobce skutečně považoval nařízení ústního jednání za natolik zásadní z hlediska ochrany jeho práv, nic mu nebránilo se na deklarované místo dostavit a provedení důkazu se zúčastnit (případně se řádně v předstihu z úkonu omluvit).

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný pochybil, pokud žalobce ve výzvě k doplnění odvolání nepoučil o následcích nevyhovění této výzvě.

Podle § 4 odst. 2 správního řádu je správní orgán povinen poskytovat dotčeným osobám v souvislosti se svým úkonem přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.

V daném případě podal žalobce prostřednictvím odborně zdatného zmocněnce blanketní (neodůvodněné) odvolání. Žalovaný jej přípisem vyzval k doplnění podání. Ve výzvě jej poučil o náležitostech odvolání a stanovil mu k tomu lhůtu. Žalobce odvolání dle předmětné výzvy nedoplnil. Žalovaný následně přezkoumal zákonnost prvostupňového rozhodnutí a odvolání zamítl.

Soud na právě uvedeném neshledává nic nezákonného. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť správně žalobce prostřednictvím zástupce vyzval k doplnění odvolání a řádně jej poučil o tom, jaké náležitosti by podané odvolání mělo mít. Pokud se žalobce domnívá, že měl být poučen též o následcích, pokud výzvě nevyhoví, nemůže s ním soud souhlasit. Žádné negativní ani neočekávatelné následky totiž žalobci nevyhovění výzvě nepřineslo. Žalovaný v souladu se správním řádem posoudil zákonnost prvostupňového rozhodnutí a vzhledem k tomu, že rozhodnutí shledal zákonným, žalobcovo odvolání zamítl. Skutečnost, že nemohl přezkoumat konkrétní výtky, které žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí měl, je zcela zřejmá, neboť žalobce žádné konkrétní odvolací důvody ani přes výzvu neuvedl. Poučení, které snad vyžaduje žalobce, značně přesahuje poučovací povinnost žalovaného podle § 4 odst. 2 správního řádu, neboť se již nejedná o poučení přiměřené povaze úkonu a osobě žalobce, který byl navíc odborně zastoupen.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Citované ustanovení tedy ukládá správnímu orgánu povinnost dát účastníkovi řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví však zároveň povinnost poučit jej o následku neuplatnění tohoto práva. Není tedy pravdou, že pokud není v poučení uvedeno, že po marném uplynutí lhůty k seznámení s podklady vydá správní orgán rozhodnutí, zakládá to nezákonnost takové výzvy, neboť se nejedná o obligatorní náležitost výzvy. Naopak lze logicky dovodit, že smyslem výzvy dle § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníkům správních řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí a je připraven ve věci rozhodnout, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Po nevyužití práva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí pak správní orgán zcela správně a v souladu se zákonem přistupuje k vydání rozhodnutí.

Jak je zdejšímu soudu z úřední činnosti známo, zmocněnec žalobce ve správním řízení, společnost FLEET Control, s.r.o., se specializuje na zastupování osob před správními orgány v řízeních o přestupcích a v řízeních o správních deliktech provozovatelů motorových vozidel. S přihlédnutím k bohatým zkušenostem žalobcova zmocněnce (včetně znalostí příslušných právních předpisů) nelze souhlasit s tím, že by si zmocněnec nebyl vědom skutečnosti, že po výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí přistoupí správní orgán k vydání rozhodnutí. Zdejší soud tak považuje námitku žalobce, že s ohledem na výše uvedené je rozhodnutí překvapivé a z toho důvodu nezákonné, za čistě účelovou.

Jako důvodnou naopak zdejší soud vyhodnotil námitku žalobce, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není dostatečně popsán samotný protiprávní skutek. Tomuto názoru žalobce musí zdejší soud přisvědčit.

Jak vyplývá z předloženého správního spisu, výrok rozhodnutí prvostupňového orgánu se omezuje toliko na konstatování, že žalobce „*jako provozovatel motorového vozidla registrační značky ..., dne 23.1.2015 ve 12:55 hodin na pozemní komunikaci – křižovatka ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v obci Jihlava v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Tím porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a spáchal správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu*“.

Žalobce byl v daném případě postižen za delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (jehož porušení bylo žalobci kladeno za vinu) provozovatel

vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Z formulace výroku napadeného rozhodnutí je patrné, že prvostupňový orgán sice správně popsal čas i místo protiprávního jednání, zcela však opomenul vymezit, v čem konkrétně toto protiprávní jednání řidiče vozidla spočívalo, resp. z jakého jednání je dovozován závěr, že nebyly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci. Pouhé konstatování, že došlo k porušení zákonného ustanovení bez bližší konkretizace skutku, neobstojí.

Výrok představuje klíčovou část rozhodnutí z hlediska nabytí právní moci, která slouží ústavní hodnotě právní jistoty. Na formulace tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání jsou proto kladeny relativně přísné formální požadavky. Smyslem co možná nejpřesnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Tento názor ostatně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, www.nssoud.cz, kde uvedl, že „v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným [...] V rozhodnutí trestního charakteru, kterými jsou u rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s někým jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu“. Rozšířený senát dále konstatoval, že „ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí“.

Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil též v rozsudku ze dne 22. 3. 2013, čj. 4 As 54/2012 - 32, v němž konstatoval, že „předmět řízení ve výroku rozhodnutí o přestupku [...] musí být vymezen takovým způsobem, aby sankcionované jednání bylo nezaměnitelné s jednáním jiným. Rozhodnutí správního orgánu totiž musí zcela jednoznačně určit a vymezit, čeho se pachatel přestupku dopustil a v jakém jednání spáchaný přestupek spočívá“.

S ohledem na shora uvedené má zdejší soud za to, že není najisto postaveno, zda v daném případě nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem žalobce, neboť vymezení způsobu spáchání protiprávního jednání (porušení jaké povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích se řidič vozidla dopustil) ve výroku dotčeného rozhodnutí zcela chybí.

V. Závěr

S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. bez jednání zrušil. Důvody, pro které bylo zrušeno žalobou napadené rozhodnutí, se sice vztahují i na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nicméně nelze vyloučit, že žalovaný zjedná nápravu přímo v odvolacím řízení. Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí tedy ponechává soud na úvaze žalovaného. Věc mu tak vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dva úkony právní služby po 3100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla zmíněná částka (vyjma zaplaceného soudního poplatku) navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 11 228 Kč k rukám zástupce ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. července 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu